

Recenzja

dorobku naukowego Pana dr Tomasza Szutkowskiego

/Dotyczy: przewodu habilitacyjnego /

1. Zainteresowania naukowe Pana dr Tomasza Szutkowskiego obejmują kilka sfer tematycznych, ale trzon Jego dorobku stanowią wieloaspektowe studia z obszaru onomastyki oraz szeroko rozumianej frazeologii polskiej i rosyjskiej, zorientowane na ukazanie ich wielorakich powiązań z historią i kulturą obu narodów, także w ujęciu porównawczym. Efektem Jego dotychczasowej, 10-letniej, pracy badawczej jest ponad 30 artykułów i 3 obszernie monografie książkowe.

Jego naukowym debiutem była książka pt. *Antroponimia Ziemi Pyrzyckiej* (2004, ss.359), którą – co podkreślić należy – napisał jeszcze jako student (!) rusycystyki Uniwersytetu Szczecińskiego, niezależnie od pracy *Оним в составе фразеологических единиц*, na podstawie której w 2005 roku uzyskał tytuł magistra filologii słowiańskiej.

W kolejnych latach nadal zgłębia tę problematykę, łącząc obserwację onimów z różnymi aspektami polskiej i rosyjskiej frazeologii i paremiologii. W tym kręgu w powstało kilka artykułów oraz rozprawa doktorska pt. *Имя собственное в составе паремийных единиц*, obroniona już w 2008, a w 2 lata później opublikowana (w j. rosyjskim) jako książka pt. *Паремийные единицы с ономастическим компонентом/ Jednostki paremiologiczne z komponentem onomastycznym we współczesnym języku rosyjskim i polskim* (2010, ss 335).

Stopniowo coraz głębiej wchodzi w zagadnienia opisu znaków tej sfery, także w ujęciu leksykograficznym. Z tych doświadczeń badawczych i lekturowych wyrosły kolejne artykuły, poświęcone różnym zagadnieniom szczegółowym oraz najnowsza książka pt. *Współczesna paremiografia rosyjska i polska. Stan. Problemy. Perspektywy* (2015), będąca podstawą wniosku habilitacyjnego. Tej książce poświęcam więc dalej najwięcej uwagi, także dlatego, że na tle pozostałych prac Autora, publikowanych w kraju i za granicą, widać, że jest ona swoistym zwieńczeniem wcześniejszych studiów onomastyczno-frazeologiczno-paremiologicznych-paremiograficznych. Najpierw jednak spróbuję krótko przedstawić i ocenić prace cząstkowe, ukazujące etapy rozwoju naukowego Habilitanta.

2. Zainteresowania badawcze Pana Doktora Tomasza Szutkowskiego jako neofilologa-slawisty/rusycysty od początku koncentrowały się na wzajemnych relacjach między językiem i kulturą, akcentowane w poststrukturalnych paradygmatach lingwistyki. Przedmiotem obserwacji uczynił obszary języka szczególnie dobitnie ilustrujące owe powiązania: właśnie systemy onimiczne oraz frazeologię i paremiologię różnych narodów, w szczególności rosyjską i polską. W analizach materiału wykorzystuje różne koncepcje i narzędzia badawcze szeroko pojętej etnolingwistyki (kulturowa teoria nazw własnych, teoria językowych obrazów świata, stereotypów

językowych, kognitywna teoria metafory). Na marginesie głównych zainteresowań podejmuje też problemy translacji (np. art. *О категории безэквивалентности в совр. транслатологии*, 2004; *Типы фразеологических эквивалентности в близкородственных языках*, 2007; *Przysłowia kalendarzowe a problemy przekładu* (2011);). Stopniowo jednak coraz bardziej wchodzi w teoretyczne i praktyczne problemy paremiografii, której poświęcił najnowszą książkę.

Pierwszy blok prac dotyczy nazw własnych i ich lingwokulturowych aspektów. W „debiutanckiej” książce *Antroponimia ziemi pyrzyckiej* zaprezentował w oparciu o bogatą bibliografię obszerny wykład z onomastyki ogólnej i antroponimii, omówił pochodzenie najbardziej popularnych imion oraz lokalne tendencje imiennicze na tle ogólnopolskim, prezentując tabele frekwencji i wykresy popularności imion w okresie 1945-2004. Potem poświęcił onimom jeszcze kilka artykułów (np. *Wybór i popularność imion a sakrament bierzmowania* (2005), *Nazwy własne w kontekście procesu apelatywizacji. Aspekt kognitywno-kulturowy* (2010). W tym czasie zainteresował się też funkcjonowaniem imion we frazeologii i paremiologii.

Drugi blok – obszerniejszy – dotyczy właśnie roli onimów w strukturze frazeologizmów i przysłów (polskich i rosyjskich) – por. np. *Оним как средство мотивации фразеологического значения в русском и польском языках* (2005); *Имя в структуре притвория* (2006); *Androcentryzm i jego odzwierciedlenie we frazeologizmach z komponentem antroponimicznym*, 2007 (potem też w j. rosyjskim); *Топонимы jako средки вторней номинации (на мат. фразеолог. z komponentem onomастычным w j. polskim i rosyjskim* (2009) i in.

Naturalnym etapem naukowej ewolucji badacza jest stopniowe poszerzanie strefy oglądu – w tym przypadku: na obszar paremiologii, traktowanej jako część zasobów frazeologii i bogate źródło wiedzy o języku i kulturze, przechowuje bowiem rozmaite ślady kulturowego dziedzictwa, kształtujące trwale potoczną wizję świata, właściwą poszczególnym narodom. Przysłowia stanowią przeto wdzięczny materiał dla badań etnolingwistycznych, zwłaszcza zaś cenne poznawczo są ujęcia porównawcze. W tym kręgu mieszczą się m.in. autorskie artykuły: *Образ человека в русских и польских фразеологизмах с антропонимическим компонентом* (2005); *Антропоним как средство отражения христианской культуры в языке* (2009); *Паремология и онимастыка в перспективе современных badań лингвокультурологических* (2010) i wiele innych (zob. wykaz publikacji, zał.3)

Obserwacje prezentowane w artykułach przygotowują etap rozprawy doktorskiej, której efektem jest kolejna książka (*Паремийные единицы с онимастычным компонентом...*; 2010, ss. 335). Autor w pewien sposób wykorzystuje w niej, profiluje i rozwija dotychczasowe doświadczenia badawcze. Ramy analiz i interpretacji materiału tworzy perspektywa lingwokulturowa. Zaplecze teoretyczno-metodologiczne ukazuje R. I, gdzie omówiono zagadnienia ogólne (m.in. różne aspekty badania jednostek językowych, teorie nt. nazw własnych i statusu onimów w różnych typologiach znaków słownych, problemy ich semantyki, socjokulturowe uwarunkowania procesów nominacji, status przysłów jako jednostek języka). Trzon pracy (R. II i III) stanowi szczegółowe omówienie materiału (w sumie zebrał ok. 3500 jednostek w obu językach), z naciskiem na określenie funkcji imion osobowych w strukturze bardziej złożonych jednostek, jak frazemy czy paremia. Zilustrowano przykładami rozmaite osobliwości, podobieństwa i różnice, wynikające z podobieństw i różnic języków, historii i kultury obu narodów. W sumie zarówno paremiologia jak onimastyka wzbogaciły się o rzetelne i wieloaspektowe studium porównawcze wyrażające określonego wycinka rozległej sfery przysłów, które może inspirować dalsze badania z zakresu etnoparemiologii porównawczej oraz paremiografii (jedno- i wielojęzycznej).

Po doktoracie (w 2008r) powstało w tym bloku tematycznym jeszcze kilkanaście różnych szkiców, opartych na różnoaspektowych studiach materiału frazeologiczno-paremiologicznego, znajdowanego w różnych tekstach i leksykonach. Autor ukazuje w nich podobieństwa i różnice w przysłowiaach z innych obszarów kultury europejskiej - por. art. *Русско-немецко-польско-испанские паремийные паралели...* (2011), a także rozmaite przejawy wariacji i innowacji w tym obszarze (np. *Крылатые выражения и их соотношение с паремийными единицами*(2010), *Лексика паремийных трансформ как средство отражения актуальных процессов синхронической*

динамики совр.русского языка (2013), czy *Niedaleko pada kokos od palmy. O transformacjach przysłowiowych we współcz. języku polskim* (w druku).

Przed wszystkim jednak te studia dały Habilitantowi dobrą podstawę do krytycznej refleksji o charakterze teoretyczno-metodologicznym i metaleksykograficznym, m.in. na temat metajęzyka opisu paremiów, zasad konstruowania paremiograficznych leksykonów jedno- i dwujęzycznych (w perspektywie też wielojęzycznych) -por. m.in. szkice: *O metajęzyku współczesnej paremiologii* (2012); *O projekcie polsko-rosyjskiego słownika frazeologii onomastycznej* (2013) i in.

Stopniowo krystalizuje się więc własne stanowisko Autora w kwestiach opisu tej niejednorodnej formalnie, semantycznie i funkcjonalnie (pragmatycznie) sfery zjawisk, jakim są przysłowia i różne „skrzydlate” frazy, oraz Jego wizja nowoczesnego słownika paremiologicznego, który optymalnie wykorzystywałby zarówno bogatą tradycję paremiograficzną, jak nowe idee lingwistyki i leksykografii. Wcześniejsze doświadczenia badawcze zostały bowiem sprofilowane paremiograficznie i interesująco spożytkowane w najnowszej książce Habilitanta.

3. Obszerna (483 str.) monografia pt. *Współczesna paremiografia rosyjska i polska. Stan – problemy – perspektywy* (2015) stawia sobie 3 główne zadania: *primo* - ukazanie i krytyczną analizę porównawczą dotychczasowych metod słownikowego opisu paremiów w różnych okresach przez paremiografów polskich i rosyjskich, *secundo* – określenie potrzeb i kierunków dalszych badań oraz *tertio*: przedstawienie własnych sugestii i propozycji opisu paremiograficznego. Trzeba od razu powiedzieć, że wszystkie te cele zrealizowano z wielką rzetelnością i w sposób, który może inspirować większe niż dotąd zainteresowanie paremiologią i paremiografią, do niedawna pozostających na obrzeżach zainteresowań lingwistyki, pomijanych w dobie dominacji strukturalizmu, a i dziś rzadko stanowiących samodzielny przedmiot systematycznych badań z perspektywy etnolingwistycznej i (meta)leksykograficznej. Tymczasem tu Czytelnik otrzymuje z jednej strony przegląd istotnych a trudnych problemów, z jakimi zmierzyć się musi badacz paremiologii, m.in. kwestie definicji i wewnętrznej typologii formalnej i semantycznej obiektów tego obszaru - niejednorodnego genetycznie, formalnie i funkcjonalnie, czy niełatwe problemy ustalenia ich źródeł, motywacji, polisemii, wariacji itp. (zob. R.I i II). W świetle dzisiejszej wiedzy wszystkie te kwestie są istotne dla naukowego, systematycznego opisu przysłów z perspektywy etnolingwistycznej / lingwokulturowej, dla zrozumienia ich kulturowej roli, stałości i zmienności oraz dla odkrywania zawartego w nich obrazu świata - tak w ramach jednego języka, jak w ramach prac porównawczych, szczególnie potrzebnych w dobie globalizacji i dialogu kultur.

Z drugiej strony otrzymujemy też rzetelną porcję wiedzy z zakresu paremiografii, jej historii, tradycji i ewolucji, poznając dawne i nowsze metody słownikowego opisu tych szczególnych mikrotekstów w obu językach. Interesujące i inspirujące są zarówno wypracowane w obu krajach rozwiązania, jak autorskie diagnozy stanu i potrzeb paremiografii jedno- i różnojęzycznej (R. III i IV). Szczególnie interesujące są autorskie postulaty dotyczące (przyszłych) paremiologicznych słowników opisowych i ideograficznych (rozd. V.) Przedstawione przykłady wielopoziomowej organizacji artykułu hasłowego wykorzystują zarówno dotychczasowy dorobek paremiografii (rosyjskiej i polskiej), jak pewne współczesne idee metaleksykografii; są inspirujące i mają duży walor praktyczny. Interesujące są też uwagi dotyczące paremicznych transformacji i postulat ich systematycznego opisu, także w perspektywie paremiograficznej, przedstawione w R. VI.

W sumie więc ta najnowsza monografia – jakkolwiek w większej części jest *omówieniem* istniejących słowników i zastosowanych w nich rozwiązań, w mniejszym zaś stopniu ma znamiona innowacji w tym zakresie - ma duże walory poznawcze, istotne zwłaszcza z perspektywy słowiańskiej paremiografii porównawczej. Autor wykonał bowiem ogromną pracę – także z uwagi rozległość porównywanego materiału (w sumie omówił tu kilkanaście obszernych i mniej obszernych leksykonów paremiologicznych polskich i rosyjskich, powstałych w różnych okresach, analizując, oceniając, komentując i w pewien sposób porządkując dotychczasowe

konceptje i praktyki paremiograficzne. Ukazując historię paremiografii polskiej i rosyjskiej wskazał i omówił wiele teoretycznych i praktycznych problemów paremiologii - trudnych i często nadal dyskusyjnych, rozmaicie rozwiązywanych przez dawnych i współczesnych paremiografów w Polsce i w Rosji.

Trzeba podkreślić, że jest to pierwszy na polskim gruncie tak obszerny przegląd i wieloaspektowe omówienie zagadnień paremiologiczno-paremiograficznych w ujęciu porównawczym, z którym trudno polemizować właśnie ze względu na założenia przeglądowo-porządkujący charakter tej książki.

Z obowiązku recenzenckiego chciałabym wszakże zgłosić pewne uwagi, jakie nasuwa lektura tej książki (i innych prac Autora).

1. Moją wątpliwość budzi określanie obiektów paremiologicznych jako „jednostek systemu języka” i przypisywanie im takiego samego statusu, jak frazeologizmom. To oczywiście efekt przemieszania starszych i nowszych tradycji nazewniczych, o czym zresztą Autor pisze. Może jednak warto było dodać, że obiekty te spełniają definicyjne warunki terminu *jednostka języka* w ujęciu gramatyk kognitywnych (które odrzucają opozycję *system-tekst, langue:parole* i nieco inaczej rozumieją *jednostkę języka*) - ale właśnie dlatego u strukturalistów takie rozumienie może budzić pewien opór. Autor przytacza różne poglądy na temat definicji i statusu paremiów, ale ostatecznie - idąc zresztą za tradycją szerokiego rozumienia frazeologii - uznaje przysłowia za „specyficzny typ jednostek frazeologicznych” (s. 47). Wszelako używa też - wymiennie, niezbyt jednak konsekwentnie - terminu *jednostka paremiczna*, moim zdaniem bardziej właściwego dla obiektów paremiologii i paremiografii. Chaos terminologiczny jest często wskazywaną cechą współczesnej lingwistyki - nie warto go jednak pogłębiać, a raczej zmierzać do rozróżniania zakresu terminów bliskoznacznych (lub rezygnować z ich nadmiaru). Tu wszakże widziałabym zasadność rozróżnienia terminów *jednostka leksykalna* : *jednostka frazemiczna/ frazeologiczna* : *jednostka paremiczna*, postulując konsekwentne stosowanie tego ostatniego terminu w lingwistycznych badaniach tej wewnętrznie i genetycznie niejednorodnej przestrzeni znaków. Wydaje się, że w świetle dzisiejszej wiedzy o języku, a zwłaszcza potrzeb paremiograficznych warto też postulować (przynajmniej teoretyczne) rozdzielenie frazeologii i paremiologii na dwie subdyscypliny lingwistyki, choć przestrzeń obiektów językowych w istocie nie ma ostrych granic, dziś ujmowana jako sfera „płynnych przejść” i wielorakich wzajemnych powiązań. Przy wielu podobieństwach istnieje jednak ważna, jeśli nie podstawowa, różnica między frazeologią i paremiologią: oto frazeologizmom nie przysługuje kwalifikacja genologiczna (choć źródłem wielu z nich bywa przysłowie, aforyzm, ale i większy tekst, nie tylko literacki). Natomiast paremiologia, zarówno wąsko jak szeroko rozumiana, i jej obiekty - *jednostki paremiczne* - to płynna przestrzeń (mikro)tekstów reprezentujących różne rodzaje i gatunki: folklorystyczne (jak przysłowie ludowe, tzw. „właściwe”, uważane zwykle za centrum tego pola), literackie, medialne, religijne itd. (aforyzmy, maksymy, itp.). Ich wspólną cechą jest *bycie tekstem*, komunikacyjna autonomia, jakiej nie mają *jednostki frazeologiczne* (frazeologizmy w ścisłym sensie), które - jako funkcjonalne i semantyczne analogony *jednostek leksykalnych* z klasy N, V, Adi - mają określone cechy gramatyczne (np. wyznaczniki kategorii gramatycznych, własną składnię zewnętrzną, walencję, konotację, łączliwość) - to zaś nie przysługuje *jednostkom paremicznym*. Te - niezależnie od ich charakteru, funkcji, budowy, genezy itp., tworzą wewnętrznie zróżnicowane *pole tekstów* (obok innych, bardziej złożonych pól/rodzin gatunków). Wydaje się też, że wolno - nawet wygodnie (np. z pkt. widzenia słowników tematycznych czy ideograficznych) - widzieć nich typ kategorii policentryczno-radialnych, czego w tym miejscu nie będę rozwijać (pewne sugestie zob. w: Jędrzejko, 2015).

2. Nie przekonuje mnie też argument, że „*traktowanie przysłowia jako jednostki językowej (nie jako gatunku literatury ludowej) implikuje przyjęcie językoznawczego (nie literaturoznawczego) paradygmatu* (s.67) - nie widzę tu bowiem takich implikacji (ani sprzeczności). *Potoczność vs literackość* to *stopniowalne cechy* wielu obiektów zaliczanych do paremiologii, wymagałyby zresztą dookreślenia. Np. *potoczność* można wiązać z zawartym w nich potocznym obrazem świata,

stereotypami, ocenami itp. – natomiast *literackość* z ich obrazowością (metaforyka), celnością ujęcia (aforystyczność, skrótowość), dowcipem itp., dzięki którym te ogólne zdania-sądy o rzeczywistości doświadczanej /postrzeganej, różnie konceptualizowanej i ujętych w ujęciu „archiwum” kultury - narodowej, ale i uniwersalnej. Nie każde wszak *zdanie ogólne* może stać się przysłowiem.

Faktem jest natomiast, że znacznie wcześniej, niż językoznawcy, przysłowiami interesowali się badacze folkloru i literatury pięknej, widząc w nich nie tylko „ludową mądrość”, ale też owe barwne, kreatywne - właśnie „literackie” – pierwiastki. Lingwiści zainteresowali się nimi dopiero niedawno, głównie za sprawą językoznawstwa poststrukturalnego i antropologiczno-kognitywno-kulturowych koncepcji języka. Nie wynika stąd jednak, że samo określenie *jednostki językowe* implikuje lingwistyczną (a nie literacką) perspektywę badawczą, tym bardziej nie sygnalizuje ich „specyfiki” w polu innych jednostek *językowych*.

Powyższe uwagi, dotyczące ciągle kontrowersyjnego statusu paremiów, mają charakter polemiczny, są pewną propozycją, która wymagałaby jeszcze uzasadnienia – nie podważają więc przyjętego tu stanowiska Autora, zgodnego z tradycją. Nie mają też wpływu na ostatecznie pozytywną ocenę tej rozprawy. Jej wartość polega na tym, że porządkuje dotychczasową wiedzę o lingwistycznych aspektach paremiologii, przybliży polskiemu czytelnikowi wielowiekowe dokonania paremiografii, nie tylko polskiej, ale i rosyjskiej (z której bogatych doświadczeń warto nadal korzystać) i rysuje dalsze perspektywy zarówno paremiologii, jak paremiografii (jedno- /lub wielojęzycznej). Wraz z pozostałym dorobkiem naukowym wystarczająco uzasadnia wniosek o przyznanie Panu Doktorowi Szutkowskiemu stopnia doktora habilitacyjnego w zakresie nauk humanistycznych.

II. Inne formy aktywności naukowej i popularyzatorskiej

Dodatkowym uzasadnieniem jest także: a/. aktywne uczestnictwo Pana Doktora Szutkowskiego w konferencjach i sympozjach naukowych, b/ udział w zespołowych przedsięwzięciach i projektach badawczych, także międzynarodowych, a także c/ Jego działalność popularyzatorska (zob. *Załącznik nr 3*).

Ad a/. Imponująca jest – zważywszy 10-letni zaledwie staż pracy uniwersyteckiej Habilitanta – ilość 36 referatów, wygłoszonych (następnie opublikowanych) na różnych konferencjach naukowych, organizowanych przez ośrodki uniwersyteckie w kraju i za granicą (m.in. w Moskwie, Wilnie, Magnitogorsku, Mińsku czy Granadzie).

Ad b/. Udział w 3 projektach badawczych, realizowanych w Jego macierzystej jednostce oraz we współpracy z uczelniami zagranicznymi Uniwersytetu Palackiego w Ołomuńcu (Czechy), uniwersytetu w Greifswaldzie (Niemcy) dowodzi nie tylko Jego aktywności naukowej, ale też uznania kierowników tych projektów dla naukowych kompetencji Pana Doktora (*Załącznik 3, G*).

Ad.c/ Dowodem naukowej dojrzałości jest też potrzeba i umiejętność popularyzacji wiedzy o języku i kulturze - co też jest sferą aktywności Habilitanta. Jako mieszkaniec Pyrzyce i miłośnik Ziemi Pyrzyckiej jej poświęcił swoją pierwszą monografię nt. imion osobowych, popularnych w tym regionie w ostatnim półwieczu. Ponadto wielokrotnie wygłaszał z różnych okazji wykłady dla młodzieży i dorosłych mieszkańców tego miasta , np. .:

– wykład na sesji naukowej zorganizowanej przez Urząd Miasta w 2005 (*Stan i rozwój polszczyzny w dobie chrystianizacji*;

- kilkakrotnie wykłady inauguracyjne dla słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego wieku w r. akad. 2009/10; 2010/11 oraz 2011/ 2012. (pt. *Współczesna polszczyzna na progu XXI wieku; Co nam w duszy gra? Muzyka oczami językoznawcy; Kulturowy obraz kobiety*).

Wygłaszał też pogadanki dla uczniów - m.in. o współczesnym znaczeniu wiedzy o języku.

Za tę działalność był kilkakrotnie nagradzany przez władze miasta i regionu, m.in. prestiżową Srebrną Odznaką Honorową Gryfa Zachodniopomorskiego, przyznaną Mu (w 2009) przez Zarząd Województwa w uznaniu Jego zasług dla rozwoju regionu.

III. Działalność dydaktyczna i prace organizacyjne na rzecz Uniwersytetu Szczecińskiego
(zob. Załącznik 3)

Pan Doktor jest doświadczonym nauczycielem akademickim, czego dowodzi ilość i tematyczne zróżnicowanie przedmiotów, które prowadził (i prowadzi) w ramach dydaktyki uniwersyteckiej: wykłady, ćwiczenia, laboratoria, seminaria dyplomowe – m.in. nt. zagadnień z zakresu teorii i praktyki przekładu; dydaktyki j. obcego; stylistyki i języków specjalistycznych, lingwistyki komputerowej, gramatyki konfrontatywnej, problemów religioznawstwa rosyjskiego, przekładu tekstu artystycznego, języka biznesu i korespondencji handlowej, oczywiście także z zakresu paremiologii i paremiografii. Wszystko to ukazuje rozległe kompetencje lingwistyczne i ogólnohumanistyczne, co także pozwala uznać wniosek o habilitację za uzasadniony.

Ma też zasługi w pracach organizacyjnych na rzecz swego Wydziału. M.in. kilkakrotnie uczestniczył w organizowaniu cyklicznych międzynarodowych konferencji slawistycznych pod hasłem *Słowo-Tekst-Czas* - jako członek lub sekretarz Komitetu Organizacyjnego (w latach 2005, 2007, 2009, 2011, 2013). Ponadto brał udział w pracach Wydziałowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia oraz Komisji Wyborczej na Wydziale Filologicznym macierzystej Uczelni. Był również członkiem Rady Młodych Naukowców przy MNiSW, jest przewodniczącym Rady Naukowo-Programowej Uniwersytetu III wieku, prowadzi szkolenia tłumaczy, organizowane przez Zarząd Pomorskiego Koła Polskiego Tłumaczy Przysięgłych we współpracy z Szkołą Tłumaczy na Uniwersytecie Szczecińskim. To rozległa działalność, wymagająca czasu, pracy i rozmaitego rodzaju kompetencji – zasługuje więc na uznanie

Wszystko to łącznie dowodzi, że Pan Doktor Szutkowski jest samodzielnym, dojrzałym pracownikiem naukowo-dydaktycznym, aktywnie działającym na rzecz rozwoju nauki, swojej Uczelni i regionu, na rzecz międzynarodowej współpracy naukowej oraz popularyzacji wiedzy o języku i kulturze.

Dlatego popieram wniosek o przyznanie Panu Doktorowi Tomaszowi Szutkowskiemu stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych i proszę uprzejmie Pana Dziekana i Wysoką Radę Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego o zgodę na dalsze etapy przewodu habilitacyjnego.

